

циологът Тардъ посвети голѣми изучавания, а единъ неговъ забележителенъ трудъ носи названието: „Законитѣ на подражанието“.

Така е мѣчно да се мисли какво да се върши, а пъкъ е така лесно да се върши онова, което другитѣ вършатъ. Това е вѣрно за всички хора, особено за неиндивидуализиранитѣ. Изобщо въ живота малко сж инициаторитѣ, водачитѣ; всичко друго върви следъ тѣхъ, подчинява се, възприема, неволно разпространява наученото. Ако човѣшкитѣ действия при дадени еднакви условия сж подобни, то не е само за това, че човѣшката природа, въ своитѣ основи, навсѣкжде е тождествена, а и за това, защото хората обичатъ да си подражаватъ, по-лесно имъ е да си подражаватъ.

Съ подражателния инстинктъ е свързанъ този на симпатизирането.

Инстинктитѣ подлежатъ на измѣнение и усъвършенстване. Повѣкога, следъ дълго спящо състояние, тѣ се пробуждатъ по-мощни, по-категорични и тогава сж особено стихийни. При нормални условия тѣ обаче подлежатъ на облагородяване, изглаждане и се предаватъ на поколѣнията въ все по усъвършенстванъ видъ. У животнитѣ инстинктитѣ стоятъ все на сжщото ниво: пчелата отъ хилядилѣтия прави по единъ и сжщъ начинъ килийката си, мравката — мравуняка си, птичката — гнѣздото си. У човѣка инстинктитѣ се развиватъ, измѣнятъ, и състоянията, въ които тѣ се предаватъ на поколѣнията, не сж винаги едни и сжщи.

Само че, дори когато инстинктитѣ, чрезъ развитието си, дадатъ възможность да се проявятъ по висши душевни състояния, тѣ все пакъ не угасватъ, а напротивъ, често тѣзи по-висши